

пустошенія, и стигнахъ близу до *Сармисегета*за, столицата на Дакия. Отъ друга страна, Максимъ, единъ отъ генералитъ на И-ра, подчини на господаря си много мѣста, въ едно отъ които бѣше поробилъ и Децебаловата сестра, и откри единъ Римскый прѣпорецъ, който былъ падналъ въ непріятелскы рѣцѣ при пораженіето на Корнелія Фуска, во времето на Домиціана.

Тѣй, Децебалъ най-послѣ са видѣ принуденъ да приѣмне тѣхнитъ условія, които Траянъ му наложи. Слѣдъ три години, той пакъ подигна бой, но побѣденъ изново отъ Траяна въ много сраженія, и лишенъ вече отъ владѣніята си, той предпочете да са убій самичакъ, нежели да живѣй въ робство. Главата му са принесе на Траяна, който я испрати съ парочиты хора въ Римъ.

При смъртта на Децебала, Дакия съвършенно са покори и станъ римскъ область. И-рътъ повелѣ да въздигнатъ въ тѣзи страна много крѣпости, които снабди и съ гарнизоны, способны да смиряватъ жителитъ. Тамъ той основа еще много колоніи, и раздаде земи на сиромасытъ отъ Римъ и отъ нѣкои еще градове въ Италія, които желаяхъ да са преселѣтъ въ Дакия. Маджарскы писатели споменуватъ за много градища въ тѣхната земя, какито и въ Трансилванія, които были основаны и населены по онуй време отъ преселенцы Римляны.

§ 8. Състояніето на Дакия слѣдъ покореніето ѝ до 168 год по. Р. Х.

Дакия, обзрната въ римска провинція, управяше са отъ единъ римскый Магистратъ подъ титулъ *Пропреторъ* (Владѣлецъ), както свидѣтельству-